

А ВЖЕ ВЕСНА, А ВЖЕ ВЕСНА...

А вже весна, а вже весна
Стежину першу протоптала.
Заголубила далина
Та дикі гуси закричали.
І кожен день, мов
первоквіт,
Як музика почав
дзвеніти.
Оголене розкриляв
віт

Цілує ніжно теплий вітер.
П'янить, як випите вино,
Терпкий і прохолодний ранок.
Вже проситься в ріллю зерно.
А в серце проситься кохання.

КОСТЯНТИН ЛАЗАРЕНКО.

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 10 (90)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 11 березня 1983 року.

Ціна 1 коп.

А вже весна, а вже весна... Ця думка сьогодні світиться на обличчях усіх прохожих. Світиться вона і на обличчях ось цих чотирьох дівчат-студенток інженерно-будівельного факультету. Весна і молодість-дві сестри. Скільки весняних ночей ці подружки ще коротатимуть над підручниками і конспектами... По переду їх чекає світле майбутнє, гарантована можливість працювати за улюбленою професією, гармонійно поєдну-

вати суспільні і особисті інтереси. І все ж такі студентські весни-найкращі, найпам'ятливіші. Можливо, колись кожна з цих дівчат переглядаючи старі фотографії, довше затримає свій погляд на цій, зробленій в переддень міжнародного жіночого свята, такій далекій, приємній і незабутній.

Г. ПОЛИВАНИЙ.

Фото: Р. Кутьнова.

Голубими дымками-чарами
Все мое Подолье
заворожено,
В эту рань,
проскользнув за
амбарами,
В лес иду я тропой
исхоженной.
Вот опушка моя
знакомая,
Задремала бредина
чалая,
И под сладкой ночной
истомой
Спят подснежники
крохотно-малые.

Полюбуюсь цветами
спящими,
Чуть туманной фатой
придетыми,
И нарву их а скрюсь
в чаще я.
И домой возвращусь с
букетами.
Подходите, девушки
милые,
Только будьте со мною
поласковой,
Подарю вам крохотки-
лилии
По прозванию «кудри
царские».
Не хотел бы их рвать,

да где уж там,
Вы простите, цветочки
лаковые,
Вы уж больно с
губами девушек
Своей сочностью
одинаковые.
Не изнежены вы,
неуемные
И растете над самою
кручею.
Вы, как люди России,
скромные,
Вы не очень цветы
пахучие.

С. ФЕДОТОВ.

УВАГА: КОНКУРС!

Міськом комсомолу спільно з комітетом ЛКСМУ Вінницького політехнічного інституту оголосили конкурс на кращий проект дитячого ігрового майданчика для дітей дошкільного і молодшого шкільного віку в житлових мікрорайонах міста Вінниці.

Головне завдання конкурсу — зібрати якнайбільше проектних пропозицій для створення досконалих проектів ігрових майданчиків та казкових містечок з метою підвищення їх архітектурно-художнього рівня.

В конкурсі можуть взяти участь всі студенти ВПІ. Огляд проводитиметься в один етап. На конкурс приймаються проекти, виконані на аркушах формату 24 на рівні архітектурного креслення з додатком плану дитячого майданчика та зображенням, необхідним для розкриття авторського задуму.

Розробка конкурсних

проектів повинна здійснюватися на основі даного положення з врахуванням вимог будівельних норм і правил (СНІП II-64-80) «Дитячі дошкільні заклади. Норми проектування».

При проектуванні дитячих майданчиків можна використовувати малі архітектурні форми Каталога типових проектів (збірник 2.03-1), а також малі архітектурні форми для дитячих ігрових майданчиків за індивідуальним проектом самого автора.

Основні критерії оцінки проектів представлених на конкурс такі: новина і оригінальність архітектурно-планувального вирішення і об'ємно-просторової композиції; ефективність конструктивного вирішення, застосування нових доступних матеріалів; архітектурно-художня виразність; техніко-економічні показники проектного вирішення, в тому числі зниження матеріалоємкості, економії металу.

За кращі конкурсні роботи встановлено такі матеріальні заохочення: — за 1 місце — цінний подарунок вартістю до 100 крб. — за друге місце — цінний подарунок вартістю до 80 крб. — за третє місце — цінний подарунок вартістю до 50 крб.

Строк конкурсу до 20 березня 1983 року.

Перелік літератури, рекомендованої до теми:

1. Элементы благоустройства сельских населенных мест. Госстрой РСФСР. М., «Россельхозиздат», 1981 г.
2. Внешнее благоустройство и озеленение жилых комплексов. Ю. Б. Хромов.
3. Журналы «Архитектура СССР».
4. Журналы «Архитектура УССР».
5. Каталог типовых проектов малых форм архитектуры и элементов благоустройства. Сборник 2.03-1. Минск, 1979 г.
6. СНІП II-64-80 «Детские дошкольные учреждения. Нормы проектирования».

Навчаються куратори

Відбулось чергове заняття методичного семінару кураторів факультету автоматизації та обчислювальної техніки за темою «Форми і методи ідейно-виховної роботи в студентській академічній групі».

На семінарі з вступним словом виступив заступник секретаря партбюро факультету тов. М. М. Арапов. З основними доповідями з тематики виступили доцент кафедри філософії А. Ф. Скар та зам. декана факультету А. С. Васюра.

На запитання кураторів були дані вичерпні відповіді.

В. ПОГОСЯН,
партгрупорг

Наймолодший студент Вінниці

12 тисяч студентів навчається стаціонарно у вузах Вінниці. Наймолодший з них — п'ятнадцятирічний першокурсник фізико-математичного факультету педінституту П. Сиваківський.

Петро — випускник Козятинської середньої школи № 1, яку, до речі, він закінчив з золотою медаллю. Хлопець уже п'ятирічному віці добре читав і писав, а тому батьки вирішили його послати до першого класу, і не помилилися — малолітній школяр не відстав у навчанні від старших «Новини Поділля».

В комсомольських групах машинобудівного факультету проходять комсомольські збори з порядком денним: «Суворе дотримання дисципліни праці і навчання, режиму економії та громадського правопорядку — справа честі кожного комсомольця». На зборах обговорюються підсумки зимової сесії, намічаються конкретні заходи для підвищення успішності всіх студентських груп в другому семестрі.

Минулого тижня у ВПІ проходили студентські олімпіади з технічних основ електрики та з іноземних мов: англійської, німецької і французької.

Відбулось чергове засідання політичного клубу «Акценти» за темою «Український буржуазний націоналізм — ворог українського народу».

Крім лекції на цю тему клубу політехніки проглянули також художній фільм «Високий перевал».

В клубі-кафе «Айвенго» відбулась чергова зустріч команди знатоків ВПІ із збірною факультету автоматизації та обчислювальної техніки.

День атеїстичної пропаганди проведено четвертого березня на радіотехнічному факультеті.

В нашому інституті продовжується формування студентських будівельних загонів, які працюватимуть влітку на найважливіших будовах Західного Сибіру та області. На базі радіотехнічного факультету, зокрема, формується СБЗ безкорисної праці.

Секція альпінізму ВПІ запрошує в свої ряди всіх тих, хто любить подорожувати, хоче пізнати радість зустрічей з чарівною природою, випробувати себе в походах, знайти нових друзів, краще взнати рідну Вітчизну.

Профком інституту приймає заявки від студентів в спортивно-оздоровчий табір ВПІ на липень-серпень 1983 року. Вартість путівки 16 крб.

ФІЗКУЛЬТУРУ І СПОРТ — НА ВИЩІЙ РІВЕНЬ

Прошло півтора року з дня виходу у світ Постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про дальше піднесення масовості фізичної культури і спорту».

ЦК КПРС і Радянський уряд поставили завдання перетворити масовий фізкультурний рух у всенародний, організувати цю справу так, щоб заняття фізичною культурою, спортом і туризмом стали повсякденною необхідністю кожної радянської людини.

Колектив нашого інституту чимало зробив і робить в цьому напрямку. Торік, зокрема, успішно виконано завдання по підготовці спортсменів-розрядників і значківців ГПО.

Підготовлено 5 майстрів спорту СРСР, 34 кандидати в майстри спорту, 108 першорозрядників, 2134 спортсмени масових розрядів та близько двох тисяч значківців ГПО.

Було проведено багатоступеневу спартакіаду інституту, спартакіаду академічних і колективів студентських гуртожитків. Наш інститут став переможцем обласних спартакіад «Богатирська сила» і «Олімпійське ехо». Про розвиток фізкультури і спорту в інституті, проблеми, що стоять перед кафедрою фізвиховання, ми детально розповімо в одному з наступних номерів нашої газети.

Я. КУЛИК,

зав. кафедрою фізвиховання, доцент.

АКОРДИ СМУТКУ

Червоні ягоди були гіркою каліною.
А сон недобачений, як сонячний зайчик, пробіг.
Посіюсь в степу одиноко зерниною —
З тобою у парі зрости я б не зміг.
Ти будеш шукати мене поплід хмарами,
у сонній лузі, у шумливих гаях...
Мене ти шукатимеш міськими бульварами,
В відомих й безвісних краях.

Не раз на ромашці собі ти гадатимеш,
Чи маришся другові десь в даліні.
І в променях сонця собі ти вбачатимеш,
Давно вже забути і згаслі дні.
Світле білий, ти тікаєш все знову і знову.
Забираєш життя в небуття.
Дай почути коханої слово,
Щоб без сумніву і казати.

З ЛІРИЧНОГО ЗОШИТА

Світле білий, який ти чудовий,
Світле білий, для мене ти знову п'ятма.
Дай почути коханої слово,
Хоч у мене такої нема.
Світле білий, пройду я твої всі дороги,
І на них цілуватиму милої слід.
Дай звернутись до неї на ти як до бога,
Дай почути хоч слово в будні.

Б. МАМЕДОВ.

Радість, подарована людям

Море... Воно завше прекрасне, як у штормову погоду, так і в світлий теплий ранок.

Прекрасне море вночі. Таємниче, загадкове, мінливе. Воно далеко від Поділля. Але мешканці і гості нашого міста мають можливість зустрітись з ним на картинах ветерана війни і праці, самодіяльного художника Костянтина Федоровича Степановського.

Виставка його живопису організована в обласному Будинку природи.

Костянтин Федорович народився у невеличкому південному місті Бердянську. Понад сорок років К. Ф. Степановський мешкає у Вінниці.

Довгий час Костянтин

Федорович працював інженером в управлінні зв'язку. Нині на заслуженому відпочинку.

Неповторна природа Поділля теж живе на його полотнах. Немало схвилюваних записів залишили глядачі в книзі відгуків.

Ось один з них, який зробили Калерія Жильникова, Людмила Шнурова і Валентина Усенкова: «Вдячні художнику за прекрасне, реалістичне мистецтво. Роботи «Зимова дорога», «Осінь в Немирівському парку», «Маяк» та «Прозора вранішня тиша» надзвичайно досконалі».

Спасибі за радість, подаровану нам».

«Новини Поділля».

Диво-корінь на Поділлі

Надзвичайно вибагливою до умов і чутливою до навколишнього середовища є ця дивовижна, оповита легендами рослина. Не випадково всі спроби «приручити» женьшень на Поділлі закінчувалися без успіху. І ось спеціалісти ботанічного саду «Поділля» не лише розробили, а й успішно освоїли метод вирощування розсади женьшеню із нестратифікованого насіння протягом одного року замість двох. Адже в природних умовах насіння кореня життя проростає через 20—22 місяці.

Спеціально обладнані грядки (посилена аерація ґрунту, наявність магнітної грядки та штучний підігрів) забезпечують проростання насіння через 6—7 місяців. Площа грядок дозволяє «пропустити» через них протягом року 3—4 кілограми насіння женьшеню. Завдяки цьому лікарська ділянка ботанічного саду уже з нинішнього року почне функціонувати як маточний розсадник, який постачатиме розсаду для вирощування товарного кореня.

«Новини Поділля».

ЖИВІ СВІДКИ СТОЛІТЬ *Природа*

Сталося це за часів панування Римської імперії в стародавній маленькій Лікій, що на узбережжі Середземного моря... Під склепінням похмурої будівлі, порослій темно-зеленим мохом, відбувся бурхливий бенкет. Стіл, за яким сиділо 19 чоловік у білих тогах, вражав безліччю страв. Наповнювалися кубки, проголошувалися тости. Коли настала ніч, ніхто не пішов додому. І лише на світанку товариство залишило гостинну оселю. А нею було... дупло старого платана.

Про цей випадок розповідає відомий римський історик Пліній. Старий велетенський платан, який вмістив цілу компанію, мав 28 метрів у обхваті.

Проте він не найбільший. У долині Буюк-Дире поблизу Стамбула росте платан, стовбур якого досягає 54 метри в обхваті, а вік приблизно 3000 років. Щоб уявити собі це велетенське дерево, зауважимо, що діаметр його стовбура дорівнює діаметрові циркової арени.

Слово «пир» азербайджанською мовою означає щось стародавнє і разом з тим священне. Старих, які прожили 90 років, звуть «пир годжа», а багатозрітці дерева — «пир агадж». У народі є чудова традиція шанувати зелених довгожителів.

«Пир агадж» — священний пам'ятник, який усі шанують, ніхто не зірве навіть з нього гілочку. Найулюбленішою породою в більшості районів Азербайджану з давніх часів був саме платан. Один такий велетенський росте у Джебраїльському районі. Біля тисячолітнього красеня любив відпочивати колгоспний сторож — столітній Бабаев Алі.

На майдані, у центрі села Тасмали, стоїть дуб-велетенський сорокаметрової висоти. Під ним від пекучих сонячних променів може сховатися 30—40 вантажних автомашин. Вік цього дерева 1300 років.

Приблизно за шість кілометрів від Кіровограда можна побачити Дулдуду-чинар. Як розповідає легенда, до цього дерева півтори тисячі років тому після великої перемоги над ворогом примчав воїн-герой. Тут він зупинився прив'язав до велетенського коня Дулдуду. Багато сторіч минуло після цього. Чинара піднялася на сорок метрів, стовбур дорівнює 25. Але дерево таке ж міцне, як і раніше: жодного дупла, сухої гілки.

На шосейній дорозі між Баку і Тбілісі височить відома «чинара мандрівників». У її дуплі вільно розташовувалася кравецька майстерня.

За 25 кілометрів від Тбілісі, у селі Маркобі, росте 1000-літнє горіхове дерево. Щоб охопити його стовбур, 14 чоловіків беруться за руки. За легендою, під цим деревом відпочивала ще пачка Тамара, що жила, як відомо, в XII столітті. А під час відомого в історії Грузії Маркобського бою тут був розташований стан Георгія Саакадзе. Цікаво, що це

дерево й досі плодоносить.

У Комсомолбаді — центрі одного з гірських районів Таджикистану, тягнуться до неба три чинари. Шапка-крона одного з дерева, наче велетенський дах, сховала ідально і чайхану, які займають майданчик довжиною в 35 метрів.

На березі дикого Вахша знаходиться кишлак Старий Хазор. У центрі його стоїть фантастичне горіхове дерево. Його дуплом тутешні селяни протягом кількох століть користувалися як стайнею. І тепер у дереві тримають шість коней. А горіх все росте й росте.

В усьому світі відомий «каштан тридцяти вершників» з міста Етна в Італії. Він досягає 56 метрів у обхваті, а вік його — понад 2000 років. Але це не так багато. Деякі мексиканські кипариси ще старші.

У селищі Оаксака росте кипарис, стовбур якого досягає 30 метрів у обхваті, а найтовща гілка піднімається на 150 метрів. Коли сонце в зеніті, тінь крони вкриває простір на 2000 квадратних метрів. Недавно за якихось сто кілометрів від заповідника Сьєра-Невада, в районі містечка Уайт-Монтен, (Мексика) на висоті 3000 метрів над рівнем моря знайшли велику кількість сосон, вік яких більше 3000 років, а одне дерево має 4200 років. За зовнішнім виглядом вони значно відрізняються од секвой. Це великі дерева, трохи вищі 10 метрів.

У Танганьї (Африка) росте баобаб, якому 5000 років. Висота його — 22

метри, стовбур у обхваті — 47.

В Індії є баньян, різновид фікуса. Він складається з 3000 великих і 3000 маленьких стовбурів. Висота його 60 метрів, вік — 3000 років. Під деревом може розміститися 7000 чоловік.

У графстві Кент (Англія) є тис 18 метрів у обхваті. Вік його — 3000 років. У столиці Греції Афінах росте олива, який понад 2000 років. Вона й досі плодоносить. Як запевняють гіді, під цим деревом грецький філософ Платон розмовляв із своїми учнями ще в IV сторіччі до нашої ери.

Понад 2000 років стоїть на литовській землі велетенський дуб. Він пережив усіх своїх суперників у Європі. Тінь його крони утворює коло діаметром у 20 метрів. Литовці оберігають цей унікальний дуб. Недавно йому зробили операцію: очистили стовбур і гілки, «полікували» тріщини й дупла.

Був у Литві ще один дуб-велетенський. У його дуплі, за легендами, збиралися 12 лицарів на веселий бенкет. І всім вистачило місця. Коли дуб сплячили, литовський поет Д. Пашкевич перевіз його до своєї садиби і влаштував у дуплі музей старовини. Стовбур розпиляли, поставили дах, прорубали вікна. Так виник казковий терем. Кілька чоловік одночасно можуть оглядати його експонати: мисливське знаряддя, хатні речі, одяг.

Редактор
С. ДЖЕДЖУЛА